

Rynek turystyczny Nowej Zelandii

- 1. Nowa Zelandia – informacje ogólne.**
- 2. Analiza rynku turystycznego Nowej Zelandii.**
- 3. Rynek recepcji turystycznej.**
- 4. Rynek emisji turystycznej.**
- 5. Branża turystyczna na terenie wysp.**
- 6. Znaczenie opisywanego rynku dla Polski.**
- 7. Podsumowanie.**

**Marta Konior
SUM zaoczne, Turystyka i Rekreacja
Grupa II**

1. Nowa Zelandia – informacje ogólne.

Archipelag znany jako Nowa Zelandia rozciąga się na antypodach, po stronie wschodniej od międzynarodowej linii zmiany daty, między 166⁰26 minut i 178⁰40 minut długości geograficznej wschodniej oraz 34⁰23 minuty i 47⁰17 minut szerokości geograficznej południowej. Nazwę tę nosi państwo jednoczące wiele wysp.

Mieszkańcy Nowej Zelandii są prawie wyłącznie pochodzenia angielskiego, szkockiego lub irlandzkiego. Jedynie około **300** tys. stanowią autochtoni. Ludność w 80% mieszka w miastach.¹

Pod względem wielkości powierzchni (268 674 km²) zajmuje 67 miejsce wśród około 180 niepodległych państw świata, a pod względem liczby ludności (3200 tys. Mieszkańców), dopiero 104 miejsce.

W skład Nowej Zelandii wchodzi:

- obszary rdzenne:	268 674,3 km²
Wyspa Północna	114 686,9 km²
Wyspa Południowa	150 459,7 km²
Wyspa Steward	1 735,3 km²
Wyspa Chatham	963,5 km²
Wyspy drobne	
- zamieszkane	
Karmadec	33,7 km²

¹ „Przeglądowy atlas świata”, Warszawa 1994

Campbella

114,0 km²

- nie zamieszkane

(w tym Trzech Króli, Suarez, Solander,

Antypodów, Bunt, Adelajd, **606,1 km²**)

Terytoria pod administracją

414 666,4 km²

Wyspy Tokelau

10,4 km²

Niue

259,0 km²

Dependencja Rossa

414 397,0 km²

Obie główne wyspy Nowej Zelandii pod względem krajobrazowym stanowią skrajne przeciwieństwo nizinnego równinnego Zeelandu, nadmorskiej prowincji Holandii, z której pochodził Tasman, odkrywca archipelagu.

Wyspy tworzą zwartą całość zamkniętą dość wyrównaną linią brzegową o łącznej długości około 8 tysięcy kilometrów. Na 1 km wybrzeża przypada więc około 33 km² lądu; jest to wskaźnik znacznie wyższy niż w takich wyspiarskich krajach jak Japonia (13 km²), Grecja (10 km²), Dania (4 km²), natomiast niższy niż we Włoszech (38 km²), Wielkiej Brytanii (71 km²), Polsce (538 km²). Silnie rozczłonkowana jest tylko północna część Wyspy Północnej, gdzie głęboko wcięte zatoki morskie niemal przerywają wydłużony półwysep, tworząc doskonałe warunki do budowy portów, oraz południowo-zachodnia część Wyspy Południowej urozmaicona licznymi fiordami. Na pozostałym wybrzeżu Wyspy Południowej nie ma dogodniejszych miejsc do zakładania portów; trzeba też było je budować w sposób sztuczny. Tego rodzaju charakter mają takie porty morskie, jak Lyttelton, Otago, Bluff. Wejścia do portów są na ogół utrudnione. Na wybrzeżach zachodnich obu wysp przeszkadzają chronicznie wysoka fala oraz prądy morskie, a na wschodzie usypany przez prądy morskie wzdłuż linii

brzegowej materiał skalny nanoszony przez liczne górskie rzeki; zachodzi więc konieczność pogłębiania ujść rzecznych lub wydłużania konstrukcji portowych w głąb morza.

Góry i wysokie pagórki pokrywają $\frac{3}{4}$ ogólnej powierzchni kraju. Tereny płaskie leżące poniżej 200 m n.p.m. nie zajmują nawet $\frac{1}{4}$ kraju. Szczególnie górzysty charakter ma Wyspa Południowa. Przez całą jej długość, towarzysząc brzegowi zachodniemu, biegnie potężny system górski noszący nazwę Alp Południowych lub Nowozelandzkich. Jest to górotwór sięgający w najwyższym szczycie Góry Cooka 3764 m n.p.m., w 18 innych przekraczający 3000 m, a w 30 dalszych zbliżający się do tej wysokości. Głęboko wcięte doliny poprzeczne i podłużne dzielą łańcuchy na wiele odrębnych pasm, na ogół utrzymujących charakterystyczny układ podłużny. Na południu wyspy góry schodzą do samego wybrzeża, pozostawiając wąski pas nizin nadmorskich. Oddzielone od reszty kraju, nie stanowią większej atrakcji turystycznej.

Największe miasto na całym wybrzeżu zachodnim, ponad 1000 km długim, Greymouth, nie osiągnęło jeszcze 10 tys. mieszkańców. Drobne osady i miasteczka utrzymują łączność z resztą kraju głównie za pomocą transportu samochodowego lotniczego. Zaledwie jedna linia kolejowa przecina góry w poprzek. Dawniej jedynym środkiem łączności była żegluga kabotażowa.

2. Analiza rynku turystycznego Nowej Zelandii.

Jednym z najbardziej znamienitych przejawów międzynarodowej więzi przestrzennej narodów jest rozwój rynku turystycznego. Do krajów szczególnie atrakcyjnych pod względem krajobrazowym, klimatycznym czy kulturowym przybywają corocznie miliony turystów z całego świata. Ich liczba zwiększa się nieustannie. Według niepełnej statystyki w 1970 roku aż w 22 krajach roczny napływ turystów przekroczył 1 milion osób.

W świetle wielkich liczb napływ turystów do Nowej Zelandii może wydawać się wręcz znikomy i niegodny uwagi, a liczby tym bardziej wydają się niskie, że Nowa Zelandia cieszy się opinią kraju, który na niedużej powierzchni skupia dużą różnorodność wspaniałych atrakcji turystycznych.

Stolicę kraju, Wellington, dzielą od ważnych ośrodków komunikacyjnych współczesnego świata ogromne odległości (w tys. km)

Sydney	2,3	Apia (Samoa)	3,3
Hobart	2,4	Honolulu	7,4
Rarotonga (W. Cooka)	3,2	Valparaiso	9,3
Jokohama	9,6	Kapsztad (przez Hobart)	
13,2			
San Francisco	11,0	Londyn (przez Panamę)	20,7
Colombo	11,3	(przez Horn)	22,0
Vancouver	11,8	(przez Suez)	23,3
Panama	12,0	(przez Kapsztad)	24,6

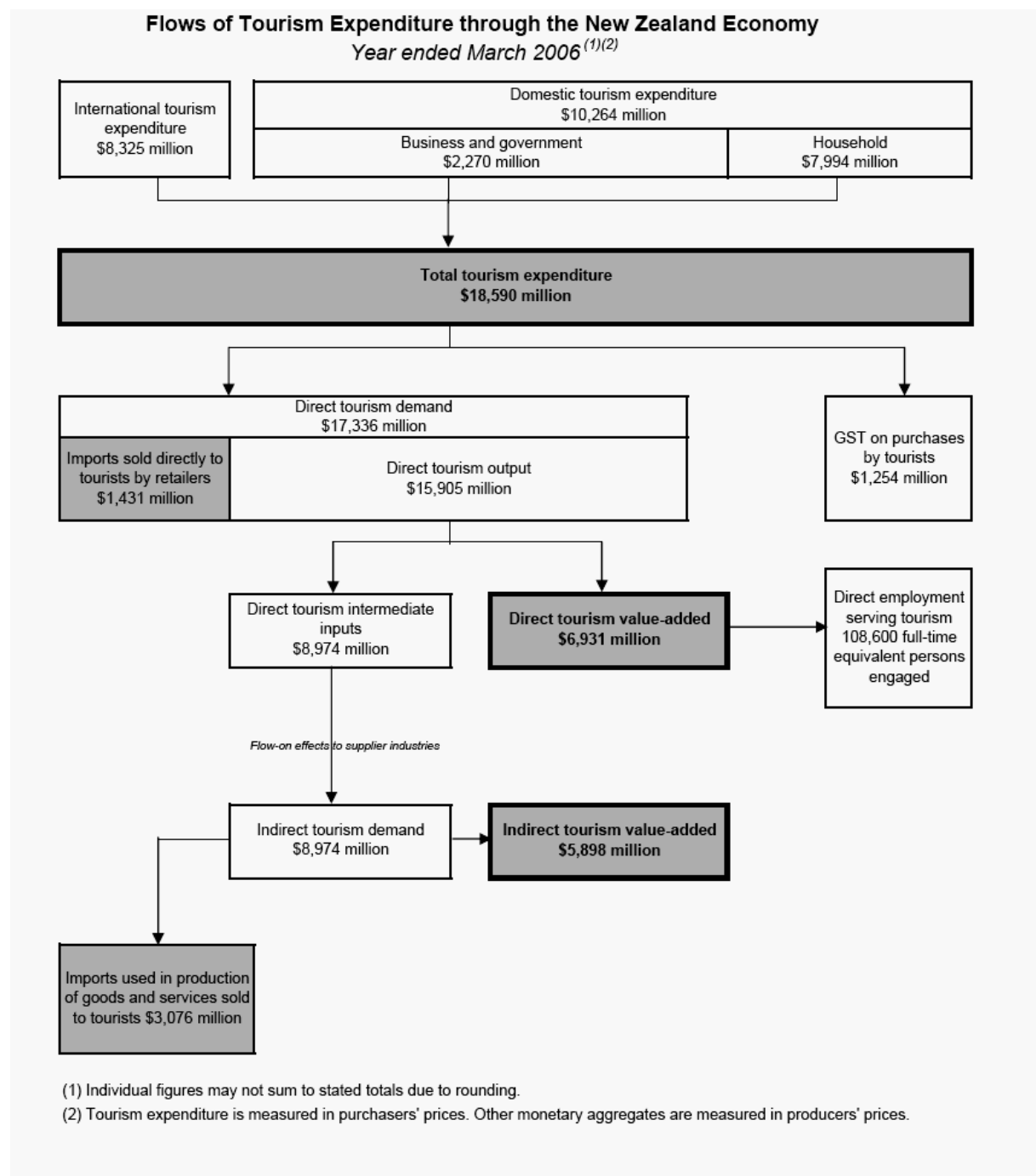
Koszty przejazdu, bardzo wysokie w stosunku do kosztów utrzymania na wyspach, zniechęcają nadal ludzi średnio zamożnych (a oni decydują o rozmiarach światowej turystyki) do korzystania z atrakcji turystycznych Wysp Nowozelandzkich. Nie ma chyba na świecie drugiego takiego kraju, w którym występują w niedalekich od siebie odległościach malownicze obrazy wysokogórskie, nieprzebrane bogactwo jezior i rzek, potężne lodowce spływające w wiecznie zielone lasy podzwrotnikowe, niekończące się labirynty głębokich fiordów, gorące źródła, gejzery, kipiące błota i drzemiące wulkany.

Doskonale rozbudowane drogi turystyczne, w połączeniu z gęstą siecią lotnisk, umożliwiają aktualnie szybki dostęp do trudno dostępnych miejsc. Liczne i komfortowo wyposażone hotele i motele oraz odpowiednia baza żywieniowa, zapewniają wygodny wypoczynek.

Przyjezdni mają możliwość uprawiania alpinistyki, sportów wodnych na rzekach i jeziorach lub też na przybrzeżnych wodach oceanicznych, polowania, łowienia ryb słodkowodnych oraz morskich itd.

Poniższy wykres zawiera wykaz wydatków Nowej Zelandii z podziałem na turystykę krajową i międzynarodową.

Wysokie, sięgające rzędu 10,264 miliona dolarów kwoty wydawane na turystykę krajową, związane są niewątpliwie z opisaną w punkcie pierwszym budową geologiczną obu głównych wysp i koniecznością inwestycji, związanych ze zmianą stosowanej dawniej żeglugi kabotażowej, na korzyść transportu samochodowego i lotniczego.

Stąd też wynikają wysokie, sięgające 7,994 miliona dolarów wydatki na turystykę rodzinną. Ze względu na krótkie odległości dzielące wiele małych miejscowości z atrakcyjnymi, nadającymi się na wypoczynek weekendowy kurortami, nastąpiła potrzeba inwestycji w rozwój dróg, a szczególnie budowa terenu przyspiesza zjawisko destrukcyjne w wielu fragmentach, wywołując konieczność inwestowania potężnych kapitałów w ich unowocześnianie.

Poniższa tabela zawiera przybliżony obraz części składowych przeznaczonych na turystykę wydatków.

Summary of Tourism Employment ⁽¹⁾⁽²⁾						
Year ended March	Employment (FTE ⁽³⁾ persons)			Employment (FTE persons) engaged in tourism as a percentage of total employment in New Zealand		
	Directly engaged in tourism	Indirectly engaged in tourism	Total tourism employment in New Zealand	Directly engaged in tourism	Indirectly engaged in tourism	Total tourism employment in New Zealand
				Percent		
2003	105,300 R	70,700 R	176,000 R	6.2	4.2	10.4
2004	103,300 R	69,600 R	172,900 R	5.9 R	4.0	10.0
2005	104,800 R	70,800 R	175,600 R	5.8	3.9	9.8
2006	108,600	74,500	183,100	5.9	4.0	9.9

(1) As a result of a change in methodology, this data is only available from 2001. For more details refer to appendix 2.

(2) Individual figures may not sum to stated totals due to rounding.

(3) FTE is an abbreviation for full-time equivalent.

3. Rynek recepcji turystycznej.

Przez cały niemal rok panują na wyspach dogodne warunki atmosferyczne: ciepłe lecz pozbawione upałów lata oraz łagodne zimy. Pory roku układające się odwrotnie niż na półkuli północnej (wiosna przypada na miesiące wrzesień – listopad, lato na grudzień – luty, jesień na marzec – maj, zima na czerwiec – sierpień) umożliwiają przybyszom z dalekiej północy wydłużenie odpowiadających im sezonów wypoczynku i sportu bądź też na ich urozmaicenie.

Najwięcej turystów przyjeżdża w okresie letnim i na początku jesieni: od grudnia do marca ponad 47% ogólnej liczby odwiedzających Nową Zelandię. Turyści ze Stanów Zjednoczonych korzystają dość równomiernie z całego półroczia ciepłego; w miesiącach październik – marzec przybywa ponad 70% ich ogólnej liczby.

Nowa Zelandia stanowi wciąż jeszcze cel przyjazdów najzamożniejszych turystów z krajów anglosaskich, głównie Australijczyków (ponad 50% ogólnej liczby turystów).

Dominująca rola państw – członków Wspólnoty Narodów maleje jednak i w tym względzie. Z roku na rok coraz większy jest udział turystów ze Stanów Zjednoczonych oraz Europy Zachodniej.

Poniższa tabela przedstawia średnią długość pobytu gości zza granicy (grudzień 2007 roku). Wzięty został pod uwagę kraj pochodzenia (lub dłuższego stałego pobytu) turysty, oraz główny cel podróży z podziałem na: wakacje, wizyty u przyjaciół/krewnych, wizyty w celach biznesowych, związane z edukacją, kongresy/konferencje oraz inne nie określone i średnia z wszystkich wymienionych dla danego kraju.

Year ended December 2007

Country of last permanent residence	Main purpose of travel						Total
	Holiday	Visit friends/ relatives	Business	Education	Conventions/ conferences	Other/ not stated	
Days							
Australia	12,5	13,2	7,1	30,0	5,7	13,3	11,7
United Kingdom	27,8	29,1	26,4	90,5	15,7	55,7	29,4
United States of America	14,5	20,9	16,3	65,4	8,6	26,1	18,3
Japan	10,5	17,6	14,3	95,5	5,9	28,4	15,0
China, PR	5,0	52,0	6,3	114,0	5,3	20,9	14,6
Korea, Republic of	10,7	32,2	23,6	100,0	8,9	14,7	18,6
Germany	37,2	38,5	22,0	142,2	10,9	82,4	43,9
Canada	24,4	25,1	12,7	110,3	10,8	23,5	24,7
Singapore	12,3	20,0	9,3	57,5	6,5	18,8	15,0
Netherlands	33,7	34,8	20,1	169,1	12,0	43,1	34,7
Taiwan	13,9	22,9	18,9	66,8	6,7	20,1	19,1
Hong Kong (SAR)	11,7	17,7	10,8	83,3	7,7	41,1	16,9
India	13,0	84,9	40,8	156,7	5,7	59,2	46,2
South Africa	34,6	42,2	22,2	11,9	7,9	36,5	37,9
Ireland	25,8	33,6	19,7	106,7	31,8	57,1	28,9
Fiji	25,2	41,7	16,8	71,6	7,7	30,2	35,1
Thailand	10,9	29,5	12,8	92,5	6,3	20,8	23,3
Malaysia	18,9	30,1	15,5	67,1	6,8	78,8	27,5
France	32,8	29,9	21,7	132,8	13,9	65,7	37,5
Samoa	39,0	42,6	20,5	86,8	15,1	29,5	38,2
French Polynesia	13,2	27,4	5,3	25,9	5,2	8,4	13,4
Switzerland	36,6	44,2	12,9	123,1	11,0	64,2	43,7
Tonga	41,8	43,4	8,5	137,8	16,7	38,1	41,1
Sweden	25,7	46,5	5,9	133,3	9,4	69,6	31,7
New Caledonia	13,6	16,8	4,6	33,7	5,4	8,3	13,1
Denmark	33,2	31,1	17,9	121,7	8,5	37,8	32,4
Cook Islands	13,0	15,6	19,6	48,4	5,4	17,9	16,0
Brazil	15,1	52,7	46,6	91,3	4,6	21,0	35,7
Other ⁽¹⁾	24,8	32,9	26,2	109,7	9,5	39,2	33,5
Total	17,0	23,1	11,1	89,3	7,0	29,7	20,2

(1) Includes Not stated.

4. Rynek emisji turystycznej.

Bilans finansowy ruchu turystycznego i podróżniczego, układa się dla Nowej Zelandii stale ujemnie, np.. w 1966 roku wydatki obcokrajowców w Nowej Zelandii wyniosły około 14,5 miliona dolarów NZ, podczas gdy obywatele nowozelandzcy wydali za granicą przeszło trzykrotnie więcej.

W 1981 roku wyjechało ich za granicę w celach turystycznych 361 tysięcy.

Nowozelandczycy wyjeżdżający z kraju w coraz większym stopniu korzystają z komunikacji lotniczej. W 1955 jeszcze ok. 60% wyjazdów odbywało się drogą morską, a pod koniec lat sześćdziesiątych odsetek ten spadł do ok. 20%.

5. Branża turystyczna na terenie wysp.

Sprawami turystyki Nowej Zelandii zajmuje się wysoki urząd państwowy o randze zbliżonej do ministerstwa. Jego zadaniem jest przede wszystkim sprawna i rzetelna obsługa informacyjna oraz zachęcanie do uprawiania turystyki – zarówno przyjazdowej jak i wyjazdowej. Przedstawiciele rządu zajmują się także sprawami organizacyjnymi turystyki zbiorowej i indywidualnej, podobnie jak to czynią zawodowe biura podróży. Ekspozytury urzędu mieszczą się w większych miastach oraz miejscowościach szczególnie uczęszczanych na obu wyspach, a ponadto w niektórych wielkich węzłach komunikacyjnych Europy, Ameryki, Afryki, Oceanii i Australii.

Nowozelandzkie stowarzyszenie podróży i wypoczynku (New Zealand Ravel and Holidays Association) zrzesza prywatne przedsiębiorstwa turystyczne. Nowa Zelandia jest członkiem Międzynarodowej Unii Oficjalnych

Organizacji Podróżniczych oraz analogicznego zrzeszenia zajmującego się turystyką na obszarze regionu pacyficznego.

Samolotem

W praktyce jest to jedyny sposób dostania się z Polski do Nowej Zelandii. Głównym portem lotniczym jest Międzynarodowy Port Lotniczy Auckland. Tu ląduje większość samolotów z Azjii. Polska nie ma bezpośredniego połączenia z Nową Zelandią. Najpopularniejsze są loty z Frankfurtu lub Londynu. Samoloty mają zazwyczaj międzylądowanie w Singapurze, Hong Kongu lub innym z azjatyckich hubów lotniczych. Cena biletu wynosi około 5 tys PLN.

Główne linie lotnicze Nowej Zelandii:

- **Air New Zealand (NZ)** - (narodowe linie lotnicze)
- **Freedom Air** - (regionalny przewoźnik)
- **Origin Pacific Airways (QO)** - (regionalny przewoźnik)
- **Auckland (AKL)** - (port lotniczy)
- **Christchurch (CHC)** - (port lotniczy)
- **Wellington (WLG)** - (port lotniczy)
- **Air Pacific (FJ)**
- **Polynesian Airlines (PH)**
- **Qantas Airways (QF)**

Poniższa tabela zawiera listę większych lotnisk NZ, oraz liczby korzystających z ich usług turystów. Obserwacje prowadzone od 1998 do 2007 roku.

International Air Passengers by New Zealand Airport
1998–2007

New Zealand airport ⁽¹⁾	Year ended December									
	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Number (000)										
Auckland	3 934,8	4 106,2	4 432,7	4 709,3	5 024,8	5 285,5	6 002,2	6 174,2	6 219,6	6 462,8
Christchurch	927,2	991,4	1 083,1	1 087,9	987,7	1 042,4	1 385,9	1 509,9	1 527,8	1 610,0
Wellington	428,5	436,1	457,9	471,5	457,0	449,1	556,8	578,7	569,4	595,5
Hamilton	60,2	74,1	109,1	106,3	116,4	109,7	112,4	113,4	109,2	98,0
Dunedin	21,6	36,1	46,7	56,2	76,2	78,5	90,4	97,2	79,7	75,1
Palmerston North	29,7	39,1	79,0	75,6	82,4	74,0	88,1	90,6	83,6	70,6
Queenstown	5,1	12,8	16,4	15,8	15,8	19,3	25,6	40,1	52,2	58,0
Other	0,6	0,3	0,6	1,1	0,7	1,4	1,5	1,0	1,2	1,1
North Island total ⁽²⁾	4 453,3	4 655,7	5 079,3	5 363,7	5 681,0	5 919,6	6 760,9	6 957,7	6 982,9	7 227,8
South Island total ⁽²⁾	954,0	1 040,4	1 146,2	1 160,0	1 079,7	1 140,2	1 501,8	1 647,3	1 659,8	1 743,1
All airports	5 407,7	5 696,1	6 225,5	6 523,7	6 760,9	7 060,0	8 262,9	8 605,2	8 642,8	8 971,0
Share (percent)										
Auckland	72,8	72,1	71,2	72,2	74,3	74,9	72,6	71,8	72,0	72,0
Christchurch	17,1	17,4	17,4	16,7	14,6	14,8	16,8	17,5	17,7	17,9
Wellington	7,9	7,7	7,4	7,2	6,8	6,4	6,7	6,7	6,6	6,6
Hamilton	1,1	1,3	1,8	1,6	1,7	1,6	1,4	1,3	1,3	1,1
Dunedin	0,4	0,6	0,8	0,9	1,1	1,1	1,1	1,1	0,9	0,8
Palmerston North	0,5	0,7	1,3	1,2	1,2	1,0	1,1	1,1	1,0	0,8
Queenstown	0,1	0,2	0,3	0,2	0,2	0,3	0,3	0,5	0,6	0,6
Other	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--
North Island total ⁽²⁾	82,3	81,7	81,6	82,2	84,0	83,8	81,8	80,9	80,8	80,6
South Island total ⁽²⁾	17,6	18,3	18,4	17,8	16,0	16,2	18,2	19,1	19,2	19,4
All airports	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

(1) The New Zealand airport is where a passenger passed through the customs clearance.

(2) Excludes New Zealand airport unknown.

Note: Figures are derived from a sample of arrivals and departures.

Symbol:

-- amount too small to be expressed

WWW.stats.govt.nz

Jak wynika z powyższej tabeli, największą liczbą zarejestrowanych klientów cieszy się lotnisko Auckland, które w ciągu 9 lat prawie podwoiło liczbę obsługiwanych turystów.

Noclegi

Baza hotelowa w miejscowościach turystycznych jest bardzo bogata. Poczynając od luksusowych hoteli a na motelach kończąc. W sezonie wskazana wcześniejsza rezerwacja. Poza sezonem kłopoty z miejscami w motelach mogą wystąpić jedynie w weekendy.

Ceny pokoi hotelowych średniej klasy wynoszą około 115 NZD (np hotel Aspen on Queenstown) lub 100 NZD za motel (apartament z salonem, kuchnią, łazienką i sypialnią na piętrze oraz jacuzzi w motelu Gwendoline, Rotorua). Ceny w Auckland są wyższe o około 30 - 50%. Zasadą jest nie wliczanie ceny śniadania do noclegu, chyba, że trafimy na promocje lub jest to naprawdę dobry i drogi hotel. W hotelu Chateau Bay View w Tongariro, u podnóża Mount Ruapehu zapłacimy za promocyjny pakiet weekendowy dla dwóch osób około 650 NZD (dwa noclegi, śniadanie angielskie i trzydaniowa kolacja) w szczycie sezonu zimowego.

Lokalną ciekawostką są maty grzejne zainstalowane pod prześcieradłami w łóżkach, oczywiście z indywidualną regulacją temperatury.

Poniższa tabela przedstawia, zaobserwowane w latach 1957-2007 przyjazdy i wyjazdy z terenu Nowej Zelandii, z podziałem na krótko i długoterminowe/stałe, przy czym w wyjazdach krótkoterminowych dokonano podziału na mieszkańców NZ oraz gości zza granicy.

Arrivals and Departures by Class
1957–2007

Year ended December	Arrivals				Departures			
	Short-term ⁽¹⁾⁽²⁾		Permanent & long-term ⁽³⁾	Total ⁽²⁾	Short-term ⁽¹⁾⁽²⁾		Permanent & long-term ⁽⁴⁾	Total ⁽²⁾
	Overseas visitors	New Zealand residents			Overseas visitors	New Zealand residents		
(000)								
1957	29,1	23,9	26,4	79,4	30,0	24,4	8,5	62,9
1958	30,8	26,2	25,2	82,2	33,1	28,2	10,2	71,6
1959	34,2	31,4	21,3	86,9	36,2	33,0	12,7	81,9
1960	39,1	40,2	20,0	99,3	40,2	43,8	14,3	98,4
1961	49,0	47,1	31,1	127,2	49,6	48,8	13,3	111,7
1962	56,9	51,1	32,6	140,6	59,6	52,2	13,9	125,7
1963	65,5	57,8	32,8	156,2	67,3	60,4	15,1	142,8
1964	75,9	69,7	35,2	180,8	79,3	72,3	17,0	168,6
1965	94,2	83,9	34,7	212,9	97,0	85,2	18,7	200,9
1966	108,1	93,6	38,0	239,7	110,3	96,2	19,8	226,3
1967	119,5	106,5	35,1	261,1	128,4	107,5	26,3	262,2
1968	130,1	100,5	23,8	254,4	132,3	99,9	30,5	262,7
1969	148,1	107,3	25,6	281,1	148,0	109,0	30,0	287,0
1970	177,6	121,1	35,8	334,4	172,2	118,9	35,0	326,1
1971	219,5	130,0	42,5	392,0	215,1	128,3	39,0	382,5
1972	242,5	155,1	52,2	449,8	239,2	154,4	34,6	428,1
1973	297,6	195,3	66,5	559,5	289,2	199,2	40,2	528,6
1974	348,9	246,7	68,1	663,7	341,0	243,6	45,3	629,9
1975	377,5	247,4	53,1	678,0	374,3	243,2	40,5	658,1
1976	384,0	247,7	39,5	671,2	386,3	245,0	51,9	683,3
1977	389,5	275,2	36,6	701,3	390,0	273,6	63,5	727,1
1978	407,0	331,5	39,9	778,4	397,1	334,1	73,2	804,4
1979	432,4	429,0	40,8	902,1	423,5	422,4	82,6	928,5
1980	465,2	471,7	45,3	982,1	470,9	454,0	68,8	993,7
1981	478,0	435,0	45,0	958,1	478,7	424,3	61,8	964,8
1982	481,7	386,9	45,7	914,3	480,4	375,9	47,2	903,5
1983	508,5	364,3	42,2	914,9	505,6	360,8	33,9	900,3
1984	567,6	382,3	37,1	986,9	563,1	379,8	40,2	983,1
1985	669,6	373,8	35,4	1 078,7	658,4	378,5	54,7	1 091,6
1986	733,4	481,1	41,6	1 256,1	716,7	490,5	60,4	1 267,6
1987	844,3	633,2	48,4	1 525,9	824,5	637,1	59,6	1 521,2
1988	864,9	746,3	46,5	1 657,8	852,9	757,2	70,7	1 680,8
1989	901,1	720,7	49,3	1 671,1	895,9	716,3	61,5	1 673,7
1990	976,0	727,4	56,5	1 759,9	984,2	717,3	47,5	1 749,0
1991	963,5	782,6	50,6	1 796,6	966,9	779,0	44,2	1 790,1
1992	1 055,7	739,5	48,1	1 843,3	1 045,1	750,9	43,5	1 839,5
1993	1 157,0	784,3	55,1	1 996,4	1 147,9	799,7	41,1	1 988,6
1994	1 322,6	807,7	64,4	2 194,6	1 304,2	823,8	44,5	2 172,6
1995	1 408,8	905,2	77,6	2 391,5	1 386,2	920,1	49,1	2 355,4
1996	1 528,7	1 081,9	79,0	2 689,7	1 499,4	1 092,9	54,2	2 646,5
1997	1 497,2	1 115,1	67,6	2 680,0	1 493,6	1 132,2	60,0	2 685,8
1998	1 484,7	1 176,7	58,2	2 719,7	1 489,2	1 166,7	64,5	2 720,4
1999	1 607,5	1 209,7	59,7	2 876,9	1 600,3	1 184,9	68,8	2 854,0

2000	1 789,1	1 269,5	63,0	3 121,6	1 779,1	1 283,4	74,3	3 136,8
2001	1 909,8	1 302,8	81,1	3 293,7	1 901,7	1 287,3	71,4	3 260,4
2002	2 045,0	1 303,5	96,0	3 444,4	2 024,5	1 293,9	57,8	3 376,2
2003	2 106,2	1 381,9	92,7	3 580,8	2 102,8	1 374,4	57,8	3 535,0
2004	2 347,7	1 738,7	80,5	4 166,9	2 359,7	1 733,2	65,4	4 158,3
2005	2 383,0	1 879,8	79,0	4 341,7	2 402,3	1 871,8	72,0	4 346,0
2006	2 421,6	1 877,3	82,7	4 381,6	2 418,9	1 863,8	68,1	4 350,9
2007	2 465,7	1 983,5	82,6	4 531,8	2 466,9	1 980,2	77,1	4 524,1

(1) Length of stay or absence of less than 12 months.

(2) Data to August 1997 are derived from a sample of arrivals and departures.

(3) Includes overseas migrants intending to stay 12 months or more (or permanently), plus New Zealand residents returning after an absence of 12 months or more.

(4) Includes New Zealand residents intending to be away for 12 months or more (or permanently), plus overseas visitors departing after a stay of 12 months or more.

Note: Individual figures may not sum to stated totals due to rounding.

WWW.stats.govt.nz

6. Znaczenie opisywanego rynku dla Polski.

Przyjazdy turystów z Nowej Zelandii do Polski

10 listopada 2005 roku siedzibę Polskiej Organizacji Turystycznej odwiedził nowo mianowany Ambasador Nowej Zelandii w Polsce Mr. Philip Griffiths.

W rozmowie z prezesem POT Andrzejem Kozłowskim ambasador Nowej Zelandii wiele uwagi poświęcił potencjalnym możliwościom rozwoju ruchu turystycznego pomiędzy naszymi krajami, zwłaszcza, iż po ubiegłorocznej wizycie Sir Edmunda Hilarego i Lady June w naszym kraju Polska pojawiła się w świadomości Nowozelandczyków jako nowy, interesujący kierunek wyjazdów turystycznych.

Prezes POT wyraził zainteresowanie rozwojem dalszych kontaktów turystycznych współpracując w tym zakresie z Ambasadą RP w Nowej Zelandii oraz jednym z nowozelandzkich biur podróży - Green Lite Travel prowadzonym przez członka Polonijnego Forum Turystyki p. Bogdana Nowaka.

 Umowa o programie Zwiedzaj i Pracuj między Polską a Nową Zelandią.

Polsko-nowozelandzka umowa Working Holiday Scheme (WHS) w sprawie Programu Zwiedzaj i Pracuj została podpisana 9 maja 2008 r. przez Podsekretarza Stanu w MPiPS Radosława Mleczo i Philipa Griffithsa, Ambasadora Nowej Zelandii w Polsce. Program WHS umożliwi polskiej i nowozelandzkiej młodzieży w wieku 18 - 30 lat spędzenie wakacji w NZ lub w Polsce w połączeniu z legalną pracą zarobkową.

Umowa stanowi ramy dla współpracy pomiędzy Polską a Nową Zelandią, mającej na celu wspomaganie przepływu osób zamierzających odwiedzić drugie państwo w celach turystycznych. Z inicjatywą zawarcia umowy wystąpiła strona nowozelandzka, przedstawiając jej projekt. Strona nowozelandzka zaproponowała przyjęcie rozwiązań, które są z powodzeniem stosowane we współpracy z innymi krajami. Nowa Zelandia ma podpisane umowy Working Holiday Scheme z 26 państwami, w tym z 14 państwami europejskimi. Umowa jest jednym z elementów mających na celu wspomaganie przepływu osób pomiędzy Polską a Nową Zelandią, jako zjawiska sprzyjającego różnorodności kulturowej oraz rozwijaniu kontaktów międzyludzkich.

Stwarza możliwości ułatwień dla obywateli obu krajów, pozwalając na łączenie pobytu wypoczynkowego, pogłębiania znajomości języka i kultury drugiego państwa z możliwością podejmowania pracy zarobkowej, która ma charakter dodatkowy w stosunku do głównego – turystycznego, kulturoznawczego celu pobytu i ma służyć uzupełnieniu środków finansowych.

Postanowienia umowy dotyczą kwestii związanych z zapewnieniem możliwości wjazdu, pobytu oraz ewentualnego podejmowania zatrudnienia przez obywateli Nowej Zelandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz obywateli polskich w Nowej Zelandii.

Postanowienia umowy mają na celu uproszczenie procedury dopuszczenia obywateli obu krajów do rynku pracy i umożliwienie podejmowania krótkoterminowego zatrudnienia.

Aby być uprawnionym do udziału w Programie Zwiedzaj i Pracuj (Working Holiday Scheme), należy spełniać określone w umowie warunki:

- turystyczny cel pobytu: podjęcie zatrudnienia ma charakter dodatkowy i nie stanowi głównego celu wizyty;
- wiek od 18 do 30 lat w dniu złożenia wniosku;
- posiadanie biletu powrotnego lub środków finansowych wystarczających na jego zakup;
- posiadanie środków finansowych wystarczających na pokrycie kosztów utrzymania. Dla uczestników programu typu Working Holiday Scheme ustanowiony obecnie przez Nową Zelandię poziom wymaganych środków finansowych jest niższy niż dla innych osób podróżujących do Nowej Zelandii, co odzwierciedla możliwość podjęcia pracy w celu częściowego utrzymania (4200 dolarów);
- ubezpieczenie na wypadek choroby i leczenia szpitalnego na okres pobytu, a także spełnienie wymogów zdrowotnych dotyczących wjazdu na terytorium Nowej Zelandii.

Wizy dla Polaków

Nie obowiązują tak jak i innych obywateli Unii Europejskiej. Przy wjeździe trzeba się jednak wykazać biletem powrotnym i 1000 NZ\$ na każdy miesiąc pobytu. Wiza wbijana jest na 3 miesiące na lotnisku i nie kosztuje to nic. Można tą wizę przedłużać 3-krotnie o kolejne 3 miesiące, czyli do roku czasu, jednak trzeba oprócz pieniędzy (1000 NZ\$ na każdy miesiąc) mieć jakieś logiczne

wytlumaczenie, dlaczego chcemy ją przedłużyć. Przedłużenia są już płatne, nie podaję kwot, bo one się często zmieniają (przeważnie w górę) Od 1 kwietnia 2005 roku Nowa Zelandia zniosła obowiązek wizowy wobec obywateli polskich. Bez wizy można przebywać na terytorium Nowej Zelandii (także ucząc się) nie dłużej niż 90 dni, z możliwością przedłużenia pobytu na miejscu do 9 miesięcy. W momencie wjazdu do Nowej Zelandii do paszportu wpisywane jest zezwolenie na pobyt (Visitor's Permit), wskazujące datę wyznaczającą koniec pobytu. Wszyscy wyjeżdżający do Nowej Zelandii na tych warunkach proszeni są o okazanie na granicy biletu umożliwiającego wyjazd z Nowej Zelandii oraz paszportu ważnego co najmniej trzy miesiące po planowanym powrocie z tego kraju. Ponadto na granicy trzeba też przedstawić zaświadczenie o posiadaniu pieniędzy koniecznych do utrzymania się podczas pobytu w Nowej Zelandii. Środki te muszą mieć równowartość 2400 zł. na osobę na miesiąc, lub, w przypadku posiadania dokumentu poświadczającego opłacenie noclegów, równowartość 950 zł. na osobę na miesiąc. Karta kredytowa, jako dokument potwierdzający posiadanie środków, będzie akceptowana tylko razem z napisanym po angielsku zaświadczeniem z banku, które potwierdzi, że na koncie jest wystarczająca kwota. Na tym zaświadczeniu kwota powinna być podana w euro lub dolarach amerykańskich. Pobyt można przedłużyć (w celach turystycznych, w celu przedłużenia nauki należy ubiegać się o wizę studencką) już na terenie Nowej Zelandii (w oddziałach New Zealand Immigration Service) w większych miastach lub on-line na stronie New Zealand Immigration Service) maksymalnie na kolejne 6 miesięcy (tzn. do 9 miesięcy). Zasada jest taka, że w Nowej Zelandii można przebywać jako turysta maksymalnie przez okres 9 miesięcy w każdym okresie 18-miesięcznym. Po wykorzystaniu okresu 9 miesięcy należy opuścić Nową Zelandię na okres 9 miesięcy. Można także już na miejscu ubiegać się o tzw. wizę studencką (Student Permit), zezwalającą na pobyt i naukę trwającą ponad 3 miesiące. W Nowej Zelandii (Auckland) działa polskie biuro podróży Green Lite Ravel,

które, oprócz usług turystycznych, komunikacyjnych, hotelowych i gastronomicznych, prowadzi również konsultacje imigracyjne dla Polaków i pomoże załatwić wszystkie formalności wizowe na miejscu.

7. Podsumowanie.

Nowa Zelandia jest atrakcyjna przez cały rok. Zimy, zwłaszcza na północy nie są dokuczliwe (temperaturę na spada poniżej zera), a w wyżej położonych ośrodkach narciarskich panują doskonałe warunki śniegowe. Lato, niezbyt upalne (temperatury w dzień rzadko przekraczają 30 stopni) jest równocześnie porą ferii szkolnych. Szczyt sezonu przypada na Święta Bożego Narodzenia i okres bezpośrednio po nim, co wiąże się z wyższymi cenami w hotelach oraz tłumami w ośrodkach turystycznych. Zatem nie zaleca się przyjazdu w tym okresie.

Niebawo rozwój komunikacji lotniczej zmniejszył czasowe odległości między poszczególnymi państwami, jednak koszty podróży uniemożliwiają masowe napływy turystów.

Nowozelandczycy czynią poważne wysiłki, by zwiększyć liczbę turystów przyjeżdżających do ich kraju. Również państwo bierze udział w finansowaniu zarówno właściwej propagandy, jak i budowy atrakcyjnej bazy materialnej.

Nowa Zelandia zmierza do tego, by przybywało z zagranicy około 0,5 miliona osób rocznie.

Źródła:

1. "Geografia ekonomiczna Australii i Oceanii" Tadeusz Olszewski,

Państwowe Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa 1988

2. "Przeglądowy atlas świata", Warszawa 1994

3. Encyklopedia Popularna PWN, Warszawa 1995

Internet:

WWW.dookolaświata.pl

WWW.wizy.tur-info.pl

WWW.cababstract.spus.org

WWW.immigration.govt.nz

WWW.stats.govt.nz